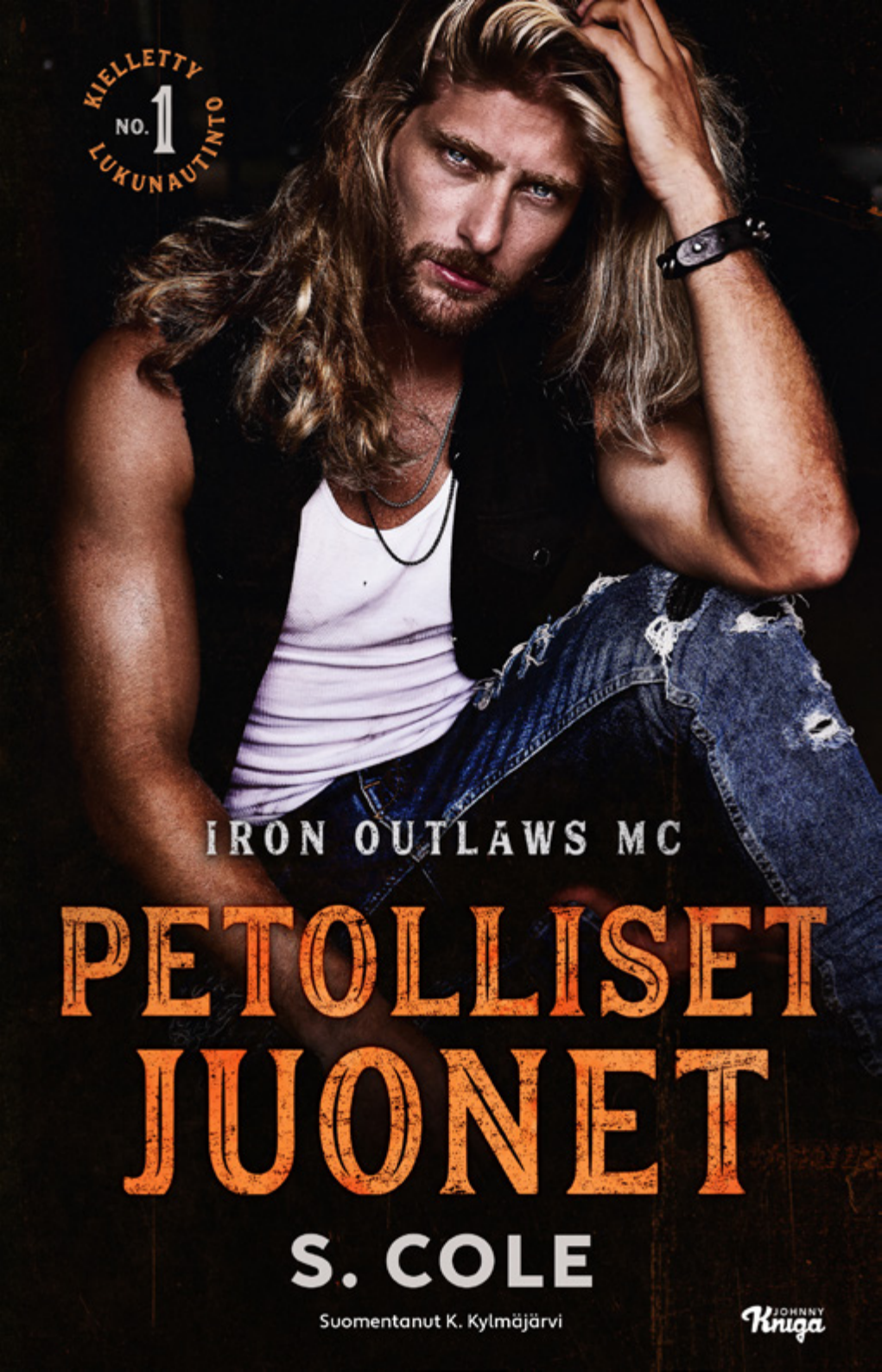

KIELLETTY
NO. 1
LUKUNAUTINTO

IRON OUTLAWS MC

PETOLLISET JUONET

S. COLE

Suomentanut K. Kylmäjärvi

JOHNNY
Kniga

S. COLE

PETOLLISET JUONET

IRON OUTLAWS MC 2

SUOMENTANUT K. KYLMÄJÄRVI

JOHNNY KNIGA

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Copyright © 2023 by Scarlett Cole
Englanninkielinen alkuteos: *The Games We Play*

Suomenkielisen laitoksen © K. Kylmäjärvi ja Johnny Kniga 2026

Raamatun lainauksissa on käytetty Kirkkoraamatun
vuoden 1933/38 suomennosta, lukuun ottamatta sivun 307 lainausta,
joka on Biblian vuoden 1776 suomennos.

Johnny Kniga
An imprint of Werner Söderström Ltd
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN: 978-952-362-374-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

Omistettu harvoille todellisille sankareille.
Erityisesti niille, jotka menettivät henkensä
Abbey Gaten pommi-iskussa.

KIRJAILIJAN HUOMAUTUS JA SISÄLTÖVAROITUKSET

Vaikka Kabulin lentokentän Abbey Gaten pommi-isku on todellinen tapahtuma, Sparkin osallisuus siinä ja hänen sotilastovereidensa nimet ovat täysin fiktiivisiä.

SISÄLTÖVAROITUKSET

Stalkkaus

Seksuaalinen väkivalta

Traumaperäisen stressihäiriön kuvaus

Seksiin liittyvä kuristaminen

Naisvihamielinen kielenkäyttö

(Jos luet edelleen, haluat varmasti lukea Sparkin ja Irisin tarinan sisältövaroituksista huolimatta, mutta varmuuden vuoksi sanon vielä, että kirja sisältää myös läimäyttelyä, valtaleikkejä, turvasanoja ja todella kiimaista menoa!)

PROLOGI

Harmaa tihkusade ympäröi mut, kun pysäytän prätkän Iris O'Connorin talon kohdalle. Clutch, meidän kerhon eli Iron Outlawsin varapresidentti, pysäköi omansa vähän matkan päähän.

"Hoida homma, poju", se sanoo ja kaivaa röökin esiin.

Näytän sille keskaria ja hilaan krapulaisen perseeni alas pyörän satulasta.

"Sä oot vaan kateellinen, kun sun pärställä ei saa yhtä paljon pillua kuin mun."

Clutch karistaa tuhkat maahan. "Tällä lärvillä mun kyrpä saa kyllä ihan tarpeeksi."

Eilen oli Camelotin, meidän kerhon edellisen presidentin hautajaiset, ja me pidettiin sille muistojuhla kunnon viikinkityyliin. Sen poika, Uther "King" Hills, äänestettiin yksimielisesti faijansa seuraajaksi.

Entä mä? Mä dokasin niin kauan, että pystyin unohtamaan sen, että kerhon jäsen, jota olin vannonut suojelevani, kohtasi kuolemansa prätkän päällä maantiellä.

Muutamaa tuntia myöhemmin me saatiin tietää, että Camelotin kuolema oli tilaustyö eikä onnettomuus. Kingin kaksossisko Gwen ilmestyi kerholle nenä pystyssä yli vuosikymmenen piileskelyn jälkeen ja kertoi sellaisen tarinan, jota on vaikea uskoa.

Huomasin kyllä, miten Clutch katseli Gweniä. Track, yksi meidän kerhon vanhimmista jäsenistä, tiesi kertoa, että ne oli olleet

läheisiä ennen kuin Gwen häipyi maisemista. Clutchilla käykylä aikamoinen munkki, jos se pääsee panemaan sitä muijaa.

"Ootsä tulossa?" huikkaan.

"Joo." Clutch nousee satulasta yhtä darraisenä kuin mä ja lähtee kävelemään mun perään.

Tärkein tieto, joka me ollaan saatu Gwenin paluun jälkeen on se, että onnettomuudella oli silminnäkijä, Iris O'Connor. Asekersanttina mä vastaan kerhon turvallisuudesta, mutten onnistunut estämään Kingin faijan kuolemaa sillä maantienpätkällä. Eikä Camelotin kuolema ole ainoa, joka painaa mua. Pahin juttu tapahtui kaksi vuotta sitten Afganistanissa. Nyt mä aion selvittää, kuka vittu aiheutti onnettomuuden, jossa meidän entinen pressa kuoli, ja tyyppi saa todellakin maksaa siitä.

Kävelen edellä kohti Irisin kuistia. Vedän mun pitkät vaaleat hiukset taakse ja sitaisen ne kiinni.

"Oot kuuman näköinen, rokkitähti."

Käännyin vilkaisemaan taakse ja vilautan uudelleen keskaria. "Kunhan vaan käytän niitä lahjoja, jotka Luoja mulle soi."

Koputan napakasti oveen, ja me jäädään odottamaan.

Kukaan ei tule avaamaan.

Clutch kiertää katsomaan talon taakse. Mä astun muutama askeleen taaksepäin ja tsekkaan yläkerran ikkunat.

"Näkyikö mitään?" huudan sille.

Clutch tulee kulman takaa pyyhkien sadevettä kasvoiltaan. "Ei. Meidän kannattaa varmaan lähteä menemään ja palata myöhemmin."

Me ollaan just lähdössä takaisin prätکیلle, kun nuori nainen keltaisessa sadetakissa ja shortseissa kääntyy pihatielle ja juoksee portaat ylös. Sillä on kaksi ostokassia käsissään. "Voinko mä auttaa teitä?" se kysyy ja vetää hupun päästään.

Mä en näe muuta kuin maailman vihreimmät silmät. Niin vihreät, ettei ne melkein näytä aidoilta. Muijalla on kiharat

ruskeat hiukset, ja ne saa sen kasvot näyttämään sellaiselta posliininukelta, joita mun mummo keräili. Se on nuori, ja pismat saa sen näyttämään vielä nuoremmalta. Ehkä 25-vuotias, kymmenisen vuotta mua nuorempi.

Se on mun naistyyppin täydellinen vastakohta, mutta mun tarvii vain vilkaista sitä ja saman tien musta tuntuu kuin olisin juuri jäänyt rekan alle. Siitä muistankin, miksi me ollaan täällä.

"Iris?" kysyn siltä.

"Joo, kuka kysyy?" Sen äänessä on ihan kevyt irlantilaisaksentti. Sen pehmeä sävel resonoi taajuudella, jota mun kalu osaa arvostaa.

Ojennan sille käden. "Mä oon Tyler. Pahoittelut, että me tultiin tänne asti, mutta me ei saatu suhun muuten yhteyttä."

Se tarttuu mun käteen. Sen käsi on tosi pieni verrattuna mun kouraan, enkä voi olla tsekkaamatta sen tissejä, jotka on pienet mutta terhakat. Koko sen olemus viestii, että se on tosi hauras. Heiveröinen. Haavoittuvainen.

Haluaisin pistää sen taskuun ja viedä himaan ja... No vittu. Yritä nyt keskittyä.

Clutch naurahtaa mun takana.

Iris kohottaa kulmaansa. "Ja mistähän syystä teidän piti saada muhun yhteys?"

Astun kaksi porrasta alemmas, jotta mun on helpompi saada siihen katsekontakti. Mä oon ainakin kolkkyt senttiä pidempi kuin se. "Yksi meidän kerhon jäsen joutui onnettomuuteen, ja me kuultiin poliisilta, että sä olit silminnäkijä. Pari kysymystä on vielä auki."

Iris jännittyy. "Miksi te ette puhu poliisin kanssa? Mä kerroin niille kaiken, mitä tiedän."

"Me ei halua aiheuttaa sulle mitään vaivaa", Clutch sanoo. Se yrittää rauhoitella Irisiä, kun taas mun puhekyky tuntuu kadonneen kokonaan. Tavallisesti mä oon parempi jututtamaan

naisia. Ja mun maineikasta erityisosaamista on mun kieli niiden pillussa.

"Me ollaan iloisia, että sä oot turvassa ja soitit poliisille. Ne ei vaan oikein halua kertoa meille mitään."

Iris huokaa. Kyyneleet alkaa kiiltää sen silmissä. "Mä en haluaisi puhua siitä. Se oli... traumaattista."

"Voi paska. Mä oon pahoillani", sanon ja lasken käden sen olkapäälle. "Me ei vielä tiedetä muuta kuin että meidän pressa jäi rekan alle. Pystyisitkö sä kertomaan meille jotain?"

Iris istuu kuistin portaille. Sade on loppunut. "Mä ajoin sen rekan takana, toiseen suuntaan kuin se teidän kaveri. Rekka oli mun edellä, ja se ajoi ylinopeutta. Sitten kuski menetti äkkiä hallinnan, ja rekka kaarsi tien toiselle puolelle ja sitten takaisin omalle kaistalle. Mä luulin, että se kaatuisi, joten mä jarrutin. Kun rekka tuli takaisin omalle kaistalleen, mä en enää nähnyt sitä moottoripyöräilijää. Ja sitten mä näin, miten pyörän kappaleet ja se mies sinkosi rekan alta ja... helvetti. Helvetti." Iris pyyhkii kyyneleitä. "Se jäi jokaisen renkaan alle. Se ja sen moottoripyörä. Kipinät vaan lensi, kun pyörä raahautui rekan mukana. Ja se mies..."

Iris nojaa kasvot käsiinsä, ja mä silitän sen hiuksia, yritän lohduttaa sitä jotenkin. Mulla on samanlaisia muistikuvia. Ne piileskelee mun alitajunnan perukoilla ja välähtää mieleen varoittamatta. Kadehdin tän naisen kykyä päästää tunteensa tällä tavalla ulos.

Vilkaisen Clutchia, ja se nyökkää. Mun on pakko painostaa. Istun Irisin viereen ja nostan käsivarren sen harteille, vedän sen lähemmäs itseäni, ja se antaa mun tehdä niin.

"Ihan rauhassa, Iris", sanon sille pehmeällä äänellä. "Näitkö sä, kuka sitä rekkaa ajoi?"

Mun kysymys havahduttaa Irisin sen tunnetilasta, ja se pujahtaa pois mun käden alta. "En siinä onnettomuuspaikalla. Mutta mä ajoin sen rekan kiinni myöhemmin. Kuskilla oli

mustat hiukset, ehkä se oli Väli-Amerikasta. Punainen ruutupaita ja samanlainen musta nahkainen vaate kuin sulla.”

”Liivit?” Clutch varmistaa ja nostaa vähän omiaan.

”Jos noi on liivit, niin joo. Mustat nahkaliivit”, Iris sanoo. Yhtäkkiä auton pakoputki paukahtaa kadulla. Pamaus palauttaa mun mieleen muistoja, joita en enää haluaisi muistaa, ja me kaikki käännytään äänen suuntaan.

Ehkä se on vaistomaista, johtuu mun koulutuksesta tai on vain jotain selittämätöntä tietoisuutta siitä, mitä mun ympärillä tapahtuu, mutta tiedän heti, että me ollaan kusessa. Jo ennen kuin kuulen ensimmäisen laukauksen.

Tartun Iriä kädestä, kiskaisen sen syliini ja tyrkkään sitten kohti Clutchia, joka ottaa sen vastaan. Ne kierii Irisin talon ja naapuritalon väliin, ja mä vedän aseesi esiin.

Yritän ensin osua tuulilasiin ja sitten renkasiin. Mun on vaikea tähdätä ja samalla pysyä suojassa Irisin auton takana.

Mun on pakko pitää Clutch ja Iris turvassa siihen asti, että me päästään lähtemään.

Luodit osuu Irisin autoon ja piha-aitaan.

Kuulen Irisin huutavan, ja ammun lippaan raivoissani tyhjäksi.

”Meidän täytyy lähteä helvettiin täältä. Voi olla, että ne kääntyy ja tulee takaisin”, Clutch huutaa. ”Soitetaan ambulanssi matkalta.”

Käännyn katsomaan Iriä. Sen reidessä on vertavuotava haava. ”Ei me voida jättää tota tänne, vittupää”, mä sanon.

”Kuinka pahasti kävi?” Clutch kysyy Irisiltä. Se haukkoo henkeään ja sen silmät näyttää sokin takia lasittuneilta, kunnes meidän katseet kohtaa.

”Hankkikaa mulle... lääkäri”, se saa sanottua.

Kumarrun eteenpäin ja silitän hellästi Irisin otsaa, mutta se säpsähtää ja huitaisee mun käden pois.

"Sun täytyy lähteä meidän mukaan. Meillä on lääkäri. Ei me voida jättää sua tänne", mä sanon. "Ei varsinkaan, kun sun kotiovella just ammuttiin."

Iris nyökkää. "Mun setä voi tulla... hakemaan mut."

Työnnän tykin takaisin holsteriin ja nostan Irisin syliin. Se on kevyt kuin joku helvetin höyhen, ja se käpertyy mua vasten. Ehkä se johtuu vain siitä, miten mä pitelen sitä. "Hyvin tää menee."

"Ei kuulosta kovin... vakuuttavalta", Iris sanoo. Vaikka tilanne on sille todella stressaava, sen äänessä on hiven uhmakkuutta, mikä ei jää multa huomaamatta.

Sen on syytäkin olla varuillaan. Mä en ole aina osannut hoitaa hommaani kovin hyvin silloin, kun mun tehtävä on ollut pitää muut ihmiset hengissä.

Kannan Irisin mun pyörän luo. Sen reidestä tihkuu verta. En uskalla edes ajatella sen raudankarvasta hajua tai sitä, miten lämpimältä ja liukkaalta se tuntuu mun käden alla. Ja silti tää urhea pikkutipu onnistuu pääsemään mun prätjän päälle ja pysymään siinä.

Ajan niin nopeasti kuin tässä kelissä on mahdollista, ja kun me saavutaan kerholle, Clutch huutaa jo kaukaa porttia auki. Me joudutaan odottamaan hetki, ja Iris valittaa. "Mua... sattuu."

"Pian sulle saadaan apua", rauhoittelen sitä.

Kun me päästään portista sisään, pihalla hyörii ihmisiä ympäriinsä. King on vittuuntunut. Joku sanoo, että Switch, meidän lääkintämies, ei ole kerholla, ja meidän on pakko odottaa, että se palaa takaisin.

Helvetti.

"Koeta kestää, pikkutipu", mä sanon. Kannan sen sisään ja lasken biljardipöydälle. Iris päästää terävän sihahduksen suoristaessaan jalkansa, ja mun sydän meinaa hajota kappaleiksi.

Gwen kiirehtii paikalle. "Hankkikaa mulle ensiapupakkaus.

Mitä tahansa välineitä teillä on."

”Mä tarviin apua”, Iris sanoo, ja mä lasken kädet ihan sen pään viereen.

Jos vain voisin, veisin Irisin sairaalaan, mutta siitä saattaisi aiheutua kerholle ei-toivottuja seurauksia. ”Ne kyselee liikaa ensiavussa. Usko mua, Switch on taitava ja se on jo tulossa, ja tää tässä on Gwen, meidän pressan sisko. Mä huolehdin, ettei sulle tapahdu täällä mitään. Lupaen sulle.”

”Mä katson vähän”, Gwen sanoo ja nostaa Irisin sadetakin helmaa. Näen heti sen ilmeestä, että haava on sen hoidettavaksi liian paha.

”Spark. Käy hakemassa puhdasta kangasta. Tuo kylpypyyhe, keittiöpyyhe, t-paita, mitä tahansa.”

Mulkaisen Gweniä. Mä en halua jättää Irisiä. En yhtään tykkää siitä, että se makaa bilispöydällä, jolla lukemattomia muijia on nussittu. Mutta lähden silti.

Menen omaan kämpppääni ja nappaan kaapista puhtaan t-paidan ja ohuen huovan. Soitan samalla Switchille ja kysyn, kauanko sillä vielä menee.

Enkä ilahdu sen vastauksesta.

Kun palaan takaisin, heitän t-paidan Gwenille. ”Se on puhdas. Suoraan pyykistä. Ei ollut ehtinyt vielä kaappiin.” Kurkotan kohti Irisin kättä.

”Pidä tästä kiinni”, Gwen opastaa. ”Paina kunnolla. Ja jatka siihen asti, että haava saadaan putsattua ja ommeltua.”

Gwen lähtee hakemaan jotain, ja mä teen niin kuin se pyysi. Nieveskelen harhaiselta tuntuvaan pelon häivähdystä. Oon ollut samanlaisessa tilanteessa ennenkin, pitämässä painesidettä sellaiselle ihmiselle, josta mä välitän.

”Miten sä pärjäilet, Iris?” kysyn.

Kyyneleet valuu sen poskilla. Sen kasvot on paniikista ja kivusta läikikkäät. Mietin, miltä se näyttää silloin, kun se laukeaa. Kun sen kyyneleet valuu ihan muista syistä.

"En kovin hyvin", se kuiskaa.

Vastaus saa mun äskeiset ajatukset katoamaan. "Mä oon pahoillani, että toin ongelmia sun kotiovelle. En pystynyt suojelemaan sua."

"Et. Et pystynyt." Sen ahdistus leikkaa mun läpi kuin veitsi. "Sunlaisten miesten kanssa tulee aina ongelmia."

"Pärjäätkö sä, Iris?" Gwen kysyy, kun se tulee takaisin.

"Täällä ei varmaan ole kanyyilia suonensisäisiä kipulääkkeitä varten, vai onko?"

"Ei taida olla." Gwen ryhtyy penkomaan ensiapulaukkuja, jonka joku on tuonut pöydälle. "Mutta mä voin antaa sulle käsikaupan kipulääkkeitä tai sitten viskiä."

"Mä siis vaan valun täällä kuiviin, niinkö?" se kysyy ja katsoo mua silmiin. Sen silmät on niin vihreät, niin kauniit pitkien ripsien alla. Sen pienellä söpöllä nenällä on pisamia. Ja noi huulet...

Pakottaudun vastaamaan. "Switch oli armeijan lääkintäjoukoissa. Se on asioilla, mut mä soitin sille, ja se on tulossa. Sä oot turvassa täällä."

"Mun pitää soittaa mun kummisedälle, siis mun sedälle, että se tulee hakemaan mut. Soittaisin, mut mulla ei ole puhelinta."

King ottaa puhelimen käteensä ja Iris luettelee numeron ulkomuistista. King menee vähän sivummalle puhumaan, mutta huomaa, miten se alkaa haroa hiuksiaan ja sanoo äänettömästi *vittu*.

"Se on tulossa", King sanoo. "Spark, hilaa persees kauemmaksi."

"Haista vittu, pressa", mä vastaan, mutten ilkeästi. "Iris on loukkaantunut. Mä en lähde mihinkään ennen kuin..."

"Cillian Ó Ceallaigh on tulossa hakemaan veljentytärtään ja kummityttöään lääkintäporukkansa kanssa."

Kiskaisen käden pois kuin olisin saanut sähköiskun. "Cillian Ó Ceallaigh?"

King nyökkää.

Koko huone pysähtyy. Kaikki jää tuijottamaan Irisiä ja yrittää käsittää, mitä King just sanoi.

"Kuka on Cillian Ó Ceallaigh?" Gwen kysyy.

"Irkumafian pomo", King vastaa.

"Niin huhutaan", Iris sanoo. Se yrittää hymyillä ja iskee mulle silmää kyynelten läpi. Jumalauta, se iskee mulle silmää.

"Kuoliko joku?" Clutch kysyy, kun se tulee paikalle.

"Me saatetaan kaikki kuolla", King vastaa ja kertoo Clutchille, mistä on kyse.

Clutch katsoo Vexiä, meidän tietotekniikan ihmelasta, joka sai selville, että Iris oli onnettomuuden silminnäkijä. "Ja miten me ei tiedetty tästä mitään?"

"Sä pyysit mua etsimään silminnäkijän, et tutkimaan sen sukupuuta", Vex vastaa ja kohauttaa olkiaan.

Kun muut alkaa väentää siitä, mitä meidän pitäisi nyt tehdä, mä huomaan, että Irisin haava ei vuoda enää niin paljon. Annan ohuen kermanvärisen huovan Gwenille, joka käärii sen Irisin ympärille.

Mun sormet on kuivuneen veren peitossa, mutta nojaudun lähemmäs ja sipaisen hiuskiehkuran Irisin kasvoilta. "Onks kaikki okei, beibi?"

Iris tarttuu mua ranteesta. "Sä tiedät, ettet voi koskea mun enää. Cillian Ó Ceallaigh on tulossa tänne. Ei teidän tarvitse olla huolissanne. Mä kerron sille, mitä tapahtui."

Mä pidän suostumusta tosi tärkeänä, ja koska Irisin sanat ja eleet viestii sen vastakohtaa, astun askeleen taaksepäin ja annan sille tilaa. Mutta Iris ja mä, meidän juttu ei jää tähän. Ei todellakaan.

"Mä oon pahoillani, Iris", Gwen sanoo sille. "Kaikki tää jottuu siitä, että mua yritettiin auttaa. Mua ammuttiin, ja kerho yrittää selvittää, kuka sen teki. En mä halunnut, että kukaan muu loukkaantuisi."

Iris vastaa Gwenille, mutta sen katse pysyy mun silmissä. "Aye. Tää on rankkaa elämää niillekin, jotka haluaa elää näin. Mut sivulliset uhrit on aina naisia, vaikka niille ei sallita mitään roolia kerhossa. Se on ihan paskaa, mutta perhe on perhe, eikä sitä pääse pakoon, vaikka kuinka yrittää."

Haluaisin sanoa Irisille, että suojelen sitä, mutta miten mä voisin, kun heti meidän ensitapaamisella sitä ammuttiin?

"Ulos täältä", Uther kääkee. "Vain *patchilliset* jäsenet saa jäädä."

Gwen ei suostu lähtemään, joten Clutch nostaa sen olalleen ja kantaa ulos piittaamatta siitä, että Gwen moukaroii nyrkeillään sen selkää.

Menee vielä parikymmentä minuuttia ennen kuin Cillian Ó Ceallaigh saapuu kerholle. Se on pukeutunut niin kuin joku Wall Streetin pankkiiri. Tyylikäs puku ja huolella laitettut hiukset. Kallis kello ja kalliit kengät. Se ei kiinnitä mitään huomiota Kingiin, vaan astelee suoraan Irisin luo.

"Iris, Iris, Iris." Irlantilaisaksentista ei voi erehtyä. Mä oon kuullut, että se on syntynyt Irlannissa perheeseen, jotka oli IRA:n kannattajia Pohjois-Irlannin levottomuuksien aikana, ja ne muutti Jenkkeihin sen jälkeen, kun Pitkänperjantain rauhansopimus oli allekirjoitettu.

"Thomas", Iris huokaa, ja yksi Cillianin äijistä tarttuu sitä kädestä. Mut valtaa järjetön halu leikata tyypiltä käsi irti. Haluaisin tietää, mitä sen ja Irisin välillä on.

Cillian viittilöi toiselle miehelle. "Cormac vilkaisee sun haavaa, okei?" Sitten se kääntyy kohti Kingiä ja Clutchia. "Uther Hills?"

En seuraa, mitä äijien välillä tapahtuu, vaan jään seiso-
maan Irisin lähelle.

"Tää on vaan puudutus", Cormac sanoo samalla, kun se antaa Irisille pistoksen.

"Et pistä mitään, ennen kuin oot kysynyt multa", Iris tius-
kaisee, ja mä otan vaistomaisesti askeleen lähemmäs.

Cormac puhdistaa haavan, ja Iris irvistää kivusta. Se puris-
taa kädet nyrkkiin. Se pysyy lujana. Se kestää kyllä.

Se on lujaa tekoa.

Kuulen pätkiä keskustelusta. Cillian haluaa tietää, miksi
helvetissä sen veljentytär makaa paikattavana meidän bilis-
pöydällä.

King ja Clutch selittää.

Samaan aikaan Iris kestää sisukkaasti jokaisen tikin, joka
sen reiteen ommellaan.

Cillian tuijottaa mua jäätävästi suoraan silmiin palates-
saan bilispöydän luo.

Haluaisin kärkeä sitä painumaan vittuun meidän kerhol-
ta. Mutta yksi sodankäynnin tärkeimpiä taitoja on tunnistaa,
milloin vastustajalla on ylivoima.

Eikä vain tässä huoneessa, vaan myös sen ulkopuolella.
Ó Ceallaighin porukka on paljon isompi kuin meidän.

"Haluutko sä kertoa meille, mitä tapahtui, *neacht liom*?" Mä
en ymmärrä, mitä Cillianin sanat tarkoittaa, mutta Iris huo-
kaisee ja sen hartiat rentoutuu.

"Mä näin, kun rekka ajoi moottoripyöräilijän päälle. Ja soi-
tin poliisille. Kävi ilmi, että se mies oli tän kerhon presidentti.
Ja nää halusi tietää lisää. Mä kerroin niille sen, mitä tiesin.
Clutch suojasi mua ja Spark yritti ampua ne tyypit, jotka am-
pui mua. Ja sen jälkeen ne toi mut tänne."

Iris on lyhytsanainen. Ja pysyy tosiasioissa. Cillian nyökkää.
Ei muuta.

Ei lohdun sanaa veljentyttärelle.

Mikä vittupää.

Mutta mä en siitä enää piittaa. Iris katsoo taas mua. Samalla, kun viimeisiä tikkejä ommellaan.

Tää on aika helvetin intensiivistä.

Aivan liian intensiivistä, koska me tavattiin vasta tunti sitten.

Ja silti jotain liikahtelee mun sisällä. Varmaan adrenaliinia, endorfiineja tai jotain sellaista.

Tää ei todellakaan ole tavallista.

Haluaisin nähdä, miltä Iris näyttää, kun sitä nai oikein kunnolla. Tosin se olisi erittäin huono idea, koska Iris on Ó Ceallaighin veljentytär.

Haavan päälle liimataan steriili taitos, ja sitten kundi, joka piti Iriisiä kädestä, auttaa sen ylös.

Se runkkari aikoo viedä Irisin multa.

Astun eteenpäin, mutta King pudistaa päätään.

Tää nainen saa mut haluamaan uhmata meidän pressaa.

Ne lähtee, mutta mä tiedän, missä Iris asuu. Mä löydän sen kyllä.

Lopulta vain Cillian on jäljellä, ja se astuu uhmakkaasti Kingin eteen. "Jos te tuutte vielä lähelle mun väkeä, sä saat poimia lyijykuulia jonkun sulle itselles tärkeän lihasta."

Ja mä tiedän olevani kusessa, koska en mitenkään voi pysyä kaukana Irisistä.

LUKU 1

SPARK

KUUKAUTTA MYÖHEMMIN

Kurkistan varovasti merikonttien väliin. Joka puolella on pilkkopimeää. Mulla on SIG kädessä piippu kohti maata. Mun veljet hoitaa ne hommat, joiden takia me ollaan täällä.

"Onks tää viimeinen?" King kysyy hiljaisella äänellä ja viskaa tupakantumpin veteen. Sen tummat hiukset roikkuu silmillä.

Kurkistan konttiin samalla kun Saint, meidän kerhon pappi, nostaa puulaatikkaa pakuun Switchin kanssa.

"Jep."

Niro, meidän kerhon arpinaamainen varainhoitaja, on kuskin ja pitää vahtia.

Työnnän kontin oven kiinni. Sotilaskäyttöön tarkoitetut aseet ei liiku pikkurahalla, mutta me saadaan hyvät voitot tästä lastista, vaikka meidän piti maksaa lahjuksia, että ylipäättään saatiin aseet tänne.

Helpoin tapa saada aikaan kunnon tappelu on kysyä, kuka oikeasti hallitsee Port Newark-Elizabethin rahtiterminaalia Newark Bayssä. Se on kiistattomasti itärannikon vilkkain terminaali.

Joidenkin mielestä se kuuluu New Yorkille, toisten mielestä taas New Jerseyille, koska alun perin luonnon muovaama satarma sattuu sijaitsemaan kahden osavaltion rajalla.

Jotkut taas on sitä mieltä, että hommaa pyörittää italialaiset rikollissuvut tai New Yorkin satama- ja terminaalipalvelut.

Kukaan ei tunnu tajuavan, että oikeasti puikoissa on Iron Outlaws.

Toki me pelataan kaikkien muiden pussiin. Viedään rahat yksiltä ja lahjotaan niillä toisia. Me ollaan raivattu tiemme joka puolelle. Italialaisten homma on alkanut levitä käsiin, ja ne joutuu tosissaan keskittymään rahan tekemiseen. Niiden finanssit on vaikeutuneet, kun urheiluvendonlyönti on laillistettu ja viranomaiset on tiukentaneet toimia opidoideja vastaan. Jopa seksityö alkaa karata niiden käsistä, koska nykyään tytöt voi huolehtia asiakkaistaan kaikenlaisten sovellusten avulla ilman, että niiden tarvitsee edes poistua kotoaan. Ja me hierotaan jo kämmeniä vastakkain valmiina valtaamaan italialaisten reviiri.

Sataman haltuun saaminen on isoin juttu, jonka kerho voi saavuttaa. Se on vielä vaiheessa, mutta meillä on jo esteetön pääsy tänne.

On keskiyö, ja meidän tavoitteena on hankkiutua aseista eroon ennen aamua. Mitä vähemmän aikaa ne on meidän käsissä, sitä epätodennäköisemmin mikään menee pieleen. Ajomatka tapaamispaikkaan vie tasan 90 minuuttia. Ostajan pitäisi olla siellä kolmelta.

"Lähetään liikkeelle", sanoo Halo, meidän *road captain*. Kaikki nousee prätkien päälle.

Me ajetaan pysähtymättä ulos satamasta. Viidellä tonnilla saa ostettua varsin sujuvaa yhteistyötä.

Kun me saavutaan tapaamispaikkaan Pine Barrensin metsikköön, mä skannaan alueen läpi.

"Jotain on pielessä", kuiskaan Kingille.

Se sytyttää röökin ja nojautuu taaksepäin prätkänsä päällä.

"Sä sanot aina, että jotain on pielessä."

TULENPALAVAA VETOVOIMAA, JOKA SAA KOKO MOOTTORI- PYÖRÄJENGIN ILMILIEKKEIHIN.

Iris pakenee rikollisperhettään, mutta joutuu keskelle uutta painajaista todistaessaan moottoripyöräjengin puheenjohtajan kuoleman. Nyt jengin vaarallisin mies Spark on sekä hänen suojelijansa että vihollisensa.

Kumpikaan ei voi kieltää kiihkeää vetovoimaa, joka uhkaa tuhota heidät molemmat.

LUVASSA ON JÄLLEEN KOVAA HIMOA JA MOOTTORIPYÖRIEN JYLINÄÄ.

SCARLETT COLE asuu Torontossa ja Manchesterissa. Hän rakastaa kirjojensa hurjia, karskeja ja isoja miehiä – ja on sellaisen kanssa myös naimisissa. Cole harrastaa patikointia vain muistuttaakseen itseään siitä, kuinka kamalaa olisi asua kaukana muista ihmisistä.

JOHNNY
Kniga

johnnykniga.fi

84.2

978-952-362-374-3

Kansi: Letitia Hasser

Kannen kuva: Andrey Bahia